

Arrest

nr. 297 512 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 september 2023.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 september 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Het feit dat verzoeker geen idee had van de toekenning van de vluchtelingenstatus, geeft aan dat hij berustte in zijn lot en weinig stappen heeft ondernomen om informatie te krijgen over de stand van zaken in zijn dossier. Temeer gezien hij volgens zijn verklaringen op dat moment geen officieel adres had en er dus verwacht mag worden dat hij regelmatig zelf naar de autoriteiten zou gaan om een stand van zaken op te vragen omtrent zijn procedure. Gelet op het feit dat hij niet op de hoogte was van de status die hij er verkregen had, heeft verzoeker dan ook nooit de middelen die het recht en zijn status in Italië

hiertoe bieden terdege gebruikt. Hij toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Verder kon verzoeker wel degelijk beroep doen medische zorg, waarvoor de Italiaanse overheid overigens betaalde (NPO, p. 14).

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer wordt verhinderd zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Dit geldt te meer hij een verblijfsvergunning heeft verkregen geldig tot 14 november 2026 (brief Italiaanse asiendiensten d.d. 27 juni 2022). Hierbij kan er nog op gewezen worden dat verzoeker zelf aangeeft een beetje Italiaans te kunnen spreken, lezen en schrijven (NPO, p. 13), wat zijn integratie in de Italiaanse maatschappij zou vergemakkelijken.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

5. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 oktober 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt de verzoekende partij bij monde van haar advocaat dat hierin onvoldoende rekening wordt gehouden met de moeilijkheden die zij in Italië heeft ondervonden. Zij stelt deze moeilijkheden voldoende te hebben geconcretiseerd, met name voor wat betreft het kunnen beschikken over adequate huisvesting en het vinden van een job; zaken die volgens haar onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. De combinatie van beide factoren maakt volgens haar dat zij in Italië “niet kan voorzien in haar primaire behoeften”. De verzoekende partij stelt dat zij bij haar verzoekschrift voldoende landeninformatie heeft bijgebracht ter ondersteuning van haar standpunt en vraagt de Raad haar zaak “te herbekijken” in het licht hiervan. De verzoekende partij zelf deelt nog mee dat zij in Italië geen kans heeft gekregen op medische behandeling en dat zij in België “vorige week” werd geopereerd en thans met ziekteverlof is. Door de voorzitter gevraagd of zij in Italië om medische hulp en een behandeling heeft verzocht, stelt de verzoekende partij dat zij er verschillende keren is langsgeslagen bij de instanties maar enkel medicatie kreeg verstrekt, terwijl haar medische problemen uitsluitend vielen te verhelpen middels de in België uitgevoerde operatie.”

4.1. De Raad wijst erop dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen slechts op algemene wijze aangeeft het niet eens te zijn. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde elementen en dat over de toegang tot huisvesting en werkgelegenheid uitvoerig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, daarbij rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Het niet aanvaarden van elementen en/of argumenten impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit uiteengezet. Door opnieuw, louter algemeen, te verwijzen naar de reeds aangehaalde elementen en te poneren dat zij de moeilijkheden die zij ondervond voldoende heeft geconcretiseerd, gaat de verzoekende partij hieraan voorbij. Zij slaagt er alzo niet in dienstige argumenten aan te reiken die hier een ander licht op werpen. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij hieraan ter terechtzitting toevoegt dat huisvesting en werkgelegenheid volgens haar onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden en de combinatie van beide factoren volgens haar maakt dat zij in Italië “niet kan voorzien in haar primaire behoeften”. Zij overtuigt met deze stelling niet dat zij de nodige inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft verkregen, noch dat zij de middelen die het recht en haar status in Italië haar bieden afdoende heeft benut, laat staan uitgeput, noch dat zij bij terugkeer zou terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij bij haar verzoekschrift voldoende landeninformatie heeft bijgebracht ter ondersteuning van haar standpunt en de Raad vraagt om haar zaak “te herbekijken” in het licht hiervan. Omtrent de algemene landeninformatie aangebracht door de verzoekende partij, werd eveneens reeds een standpunt ingenomen in voormelde beschikking, met name dat uit de voorgelegde landeninformatie niet blijkt dat de

levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Verzoekende partij toont met haar algemeen betoog niet aan dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt zij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht stellen. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij, quod in casu.

De verzoekende partij blijft ook hier in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Louter de vraag stellen de zaak te herbekijken in het licht van de reeds aangevoerde en beoordeelde landeninformatie kan dan ook niet volstaan.

4.2. In voormelde beschikking wordt voorts vastgesteld *“Verder kon verzoeker wel degelijk beroep doen medische zorg, waarvoor de Italiaanse overheid overigens betaalde (NPO, p. 14).”* Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij in Italië geen kans heeft gekregen op medische behandeling en dat zij in België *“vorige week”* werd geopereerd en thans met ziekteverlof is. Op de vraag van de voorzitter of zij in Italië om medische hulp en een behandeling heeft verzocht, antwoordt de verzoekende partij dat zij er verschillende keren is langsgesgaan bij de instanties maar enkel medicatie kreeg verstrekt, terwijl haar medische problemen uitsluitend vielen te verhelpen middels de in België uitgevoerde operatie. De verzoekende partij legt hiervan echter geen stukken voor, laat staan dat zij geobjectiveerde (medische) stavingstukken aanreikt die een bijzondere kwetsbaarheid aantonen waardoor zij zich in Italië niet staande zou kunnen houden.

Verder impliceert de vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld gezondheidszorg, alsook (sociale) huisvesting, sociale bijstand of tewerkstelling, en bijgevolg ook dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt: *“Wat betreft uw opmerkingen aangaande de doeltreffendheid van de zorg wordt er op gewezen dat u niet concreet heeft aangetoond dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden.”*

De Raad herinnert er dan ook aan dat het in dit verband evenals betreffende de tewerkstelling en huisvesting waarnaar zij verwijst, aan de verzoekende partij toekomt om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, wat zij evenwel niet aantoonde te hebben gedaan, zoals reeds in de beschikking werd vastgesteld als volgt: *“De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Het feit dat verzoeker geen idee had van de toekenning van de vluchtelingenstatus, geeft aan dat hij berustte in zijn lot en weinig stappen heeft ondernomen om informatie te krijgen over de stand van zaken in zijn dossier. Temeer gezien hij volgens zijn verklaringen op dat moment geen officieel adres had en er dus verwacht mag worden dat hij regelmatig zelf naar de autoriteiten zou gaan om een stand van zaken op te vragen omtrent zijn procedure. Gelet op het feit dat hij niet op de hoogte was van de status die hij er verkregen had, heeft verzoeker dan ook nooit de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege gebruikt. Hij toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië.”*

Verder herneemt de Raad wat in de bestreden beslissing terdege werd vastgesteld omtrent de mogelijkheden voor huisvesting en tewerkstelling voor verzoeker in Italië:

“Wat betreft uw opmerkingen over huisvesting wordt er op gewezen dat u er wel steeds in bent geslaagd om onderdak te vinden – ook toen de overheid u niet van opvang kon voorzien. Daarnaast wordt er op gewezen dat u als erkende vluchteling recht heeft op dezelfde sociale assistentie als Italiaanse burgers, maar dat er kan van uitgegaan worden dat u hier nooit beroep op heeft gedaan gezien u niet op de hoogte was van uw status van internationale bescherming (zie administratief dossier). In deze context wordt er bovendien op gewezen dat u pas zes maanden na het verkrijgen van uw status in Italië vertrok richting België. (...)

Wat betreft uw opmerkingen over werkgelegenheid dient er op gewezen te worden dat u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde dat u bij terugkeer naar Italië misschien wel in staat zou zijn om documenten te verkrijgen, maar dat het geen verandering in het leven zou brengen. U dacht dat uw leven daar hetzelfde zou zijn. Nochtans zou u mét documenten volgens uw verklaringen ook kunnen aankloppen bij werkloosheidsorganisaties en zo een job kunnen vinden (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 13-14). U gaf wel aan dat het moeilijk zou zijn om een job te vinden met documenten, maar niet dat het onmogelijk zou zijn, u kende mensen die daar een job hadden (NPO, p. 15)."

De verzoekende partij toont ook thans niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij maakt door haar louter algemeen betoog evenmin aannemelijk dat zij bij terugkeer zou zijn verhinderd haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië, waar zij bovendien een verblijfsvergunning heeft verkregen, geldig tot 14 november 2026. Zoals in voormelde beschikking eveneens opgemerkt, heeft de verzoekende partij bovendien zelf aangegeven een beetje Italiaans te kunnen spreken, lezen en schrijven, wat haar integratie in de Italiaanse maatschappij zou vergemakkelijken.

De verzoekende partij houdt dan wel voor dat zij niet zal kunnen beschikken over een voldoende en effectief beschermingsstatuut, doch verliest uit het oog dat het haar toekomt de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. De verzoekende partij formuleert slechts haar mening zonder concrete elementen aan te reiken die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking, met verwijzingen naar de motieven van de bestreden beslissing, waarin rekening werd gehouden met haar verklaringen en persoonlijke omstandigheden. Het uiten van algemene kritiek en het aangeven een andere mening te zijn toegedaan zonder verdere concretisering, doet dan ook niet anders denken. De verzoekende partij kan dan ook niet aantonen dat zij daadwerkelijk in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou belanden bij terugkeer naar Italië.

4.3. De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij toont, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en de beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Italië kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES